

Sygn. akt VIII Gz 27/21

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Artur Fornal

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2021 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy upadłościowej osoby nieprowadzącej działalności gospodarczej **Ł. K.**

w przedmiocie umorzenia zobowiązań lub ustalenia planu spłaty

na skutek zażalenia wierzyciela **A. L.**

co do punktu 2. (drugiego) postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt VIII Gz 27/21

p o s t a n a w i a:

1. odrzucić zażalenie;
2. zwrócić skarżącemu kwotę 170 (sto siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty uiszczonej od odrzuconego zażalenia.

UZASADNIENIE

W punkcie 2. postanowienia z dnia 11 marca 2021 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy (sąd II instancji) odrzucił zażalenie wierzyciela A. L. na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt XV GUp 20/18, w przedmiocie ustalenia planu spłaty wierzycieli upadłego Ł. K. (nieprowadzącego działalności gospodarczej), jako spóźnione.

Zażalenie na postanowienie sądu II instancji w tej części złożył wierzyciel, domagając się jego uchylenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 229 w zw. z art. 491² ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (tekst jedn.: Dz.U. z 2020 r., poz. 1228 ze zm.) w sprawach nieuregulowanych tą ustawą do postępowania upadłościowego wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem przepisów o zawieszeniu i wznowieniu postępowania.

Złożone obecnie zażalenie na postanowienie o odrzuceniu zażalenia nie mieści się w zamkniętym katalogu zaskarżalnych postanowień sądu II instancji zawartym w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. i art. 394² § 1 i 1¹ k.p.c. (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2020 r., V CZ 42/20, LEX nr 3056609).

Zaskarżone w niniejszej sprawie postanowienie Sądu drugiej instancji nie jest postanowieniem co do którego dopuszczalność zażalenia do innego składu tego Sądu ustawodawca przewidział w art. 394² § 1 i 1¹ k.p.c. Zgodnie z

regulacją zawartą w art. 394² k.p.c. zażalenie do innego składu sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienie tego sądu o odrzuceniu apelacji (§ 1), a także na postanowienia tego sądu, których przedmiotem jest:

- 1) odmowa ustanowienia adwokata lub radcy prawnego lub ich odwołanie,
- 2) oddalenie wniosku o wyłączenie sędziego,
- 3) zwrot kosztów procesu, o ile nie wniesiono skargi kasacyjnej,
- 4) zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
- 5) skazanie świadka, biegłego, strony, jej pełnomocnika oraz osoby trzeciej na grzywnę,
- 6) zarządzenie przymusowego sprowadzenia i aresztowania świadka,
- 7) odmowa zwolnienia świadka i biegłego od grzywny i świadka od przymusowego sprowadzenia

- z wyjątkiem postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji (§ 1¹).

Na przedmiotowe rozstrzygnięcie nie przysługuje także zażalenie do Sądu Najwyższego, które wnieść można jedynie na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną lub skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 394¹ § 1 k.p.c.).

Trzeba zauważyć, że zażalenie (tzw. poziome) przysługiwałoby, lecz jedynie w przypadku gdyby o odrzuceniu zażalenia orzekał sąd pierwszej instancji (por. art. 394^{1a} § 1 pkt 12 k.p.c.). Nie ten sąd orzekał jednak w niniejszej sprawie.

Nie może w związku z tym budzić wątpliwości, że regulacja zawarta w rozdziale 2 Działu V („Zażalenie”) jest kompletna, a zatem nie ma w tym przypadku podstaw do odpowiedniego zastosowania przepisu przewidującego zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji o odrzuceniu apelacji (art. 397 § 3 k.p.c. a contrario).

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd drugiej instancji na podstawie art. 373 § 1 w zw. z art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. i art. 394² § 1 i 1¹ k.p.c. a contrario oraz w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. i art. 229, 491² ust. 1 ustawy - Prawo upadłościowe odrzucił zażalenie jako niedopuszczalne.

O zwrocie opłaty uiszczonej od tego zażalenia – obniżonej jednak o kwotę równą opłacie minimalnej – orzeczono na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b w zw. z art. 79 ust. 3 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2020 r., poz. 755 ze zm.).